

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/33/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116221074
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8116221074.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobkyne: D. A.P.R., nar. XX.X.XXXX, bytom W. XX, XXX XX W., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 810 11 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 300,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 20Csp/120/2016-53 zo dňa 12.05.2017 v spojení s uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 20Csp/120/2016-59 zo dňa 11.07.2017 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje sa rozsudok v spojení s opravným uznesením zo dňa 11.7.2017, č.k. 20Csp/120/2016-59.
- II. Nárok na náhradu trov odvolacieho konania sa stranám sporu nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 300,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uznesením zo dňa 11.07.2017, č.k. 20Csp/120/2016-59 opravil označenie napadnutého rozsudku tak, že jeho spisová značka má byť správne 20Csp/120/2016.

2. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa si voči žalovanému úspešne uplatnila porušenie jej spotrebiteľského práva, a to v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11C/169/2014 o neplatnosť Dohody o zrážkach zo mzdy, v ktorom bola žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná. Touto žalobou sa domáha primeraného finančného zadostučinenia vo výške 300,- eur ako satisfakcie za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré musela brániť podaním pôvodnej žaloby.

3. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 1 ods. 1, § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa mal za preukázané, že medzi účastníkmi je spotrebiteľský právny vzťah, pričom rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 04.02.2015 č. k. 11C/169/2014-29 bolo určené, že Dohoda o zrážkach zo mzdy dlžníka č. XXXXXXXXXXXX uzavretá medzi stranami dňa 03.05.2013 je neplatná. Uvedený rozsudok bol potvrdený Krajským súdom v Prešove rozsudkom zo dňa 30.05.2016 č. k. 8Co/107/2015-72, pričom oba sudy zhodne skonštatovali, že žalobkyňa nemala skutočnú vôľu uzavrieť Dohodu o zrážkach zo mzdy, absentuje u nej zhoda jej vôle s prejavom pri tomto právnom úkone, a pre nedostatok vážnosti v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka je napadnutá dohoda absolútne neplatným právnym úkonom. Žalovaný teda zneužil svoje

postavenie tým, že žalobkyni ako spotrebiteľke nanútil Dohodu o zrážkach zo mzdy, ktorú ona nechcela uzatvoriť. Na základe takejto dohody si potom žalovaný uplatnil u zamestnávateľa žalobkyne zrážky zo mzdy, pričom súdy rozhodli o neplatnosti tejto Dohody o zrážkach zo mzdy. Konanie žalovaného, ktorým nanútil žalobkyni Dohodu o zrážkach zo mzdy bolo spôsobilé privodiť jej ujmu. Dôsledkom porušenia práva žalobkyne ako spotrebiteľa zo strany žalovaného je aj úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie. Podľa súdu prvej inštancie boli splnené podmienky pre priznanie žalobkyni primeraného finančného zadosťučinenia, a to vo výške 300,- eur, ktorú považoval za primeranú, keďže žalovaný si vo vzťahu k žalobkyni uplatnil zrážky zo mzdy na základe neplatnej dohody a vyvolal u nej stav právnej neistoty, ktorý musela riešiť podanou žalobou a aj s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa, aby sa spotrebiteľovi poskytla satisfakcia a zároveň, aby to odradilo dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

4. Úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu 100 % s poukazom na ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej CSP).

5. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP majúci za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, keďže nie je zrejmé, na základe čoho súd konštatuje, že bolo vydané rozhodnutie medzi stranami sporu, ktoré predstavuje rozhodnutie o porušení povinnosti žalovaného, a teda je daný predpoklad na postup podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a z rozsudku nevyplýva ani to, porušenie ktorej povinnosti mal súd preukázané a čím. Bez toho, aby súd prvej inštancie mal nesporne preukázané a identifikované, o porušenie akej povinnosti išlo, sa nedá vôbec uvažovať o akejkolvek náhrade. Súd prvej inštancie neoznačil žiadnu právnu normu a povinnosti žalovaného, ktorá mala byť porušená, čím nebola splnená zákonná podmienka podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Súd prvej inštancie tiež nepreskúmateľným spôsobom rozhodol o výške primeraného finančného zadosťučinenia, nevyplýva z neho na základe čoho a akých konkrétnych skutkových okolností rozhodol. Z pojmu „primeranosť“ možno vyvodiť, že súdu je síce daná možnosť postupovať individuálne, hodnotiť a posudzovať okolnosti konkrétneho zásahu, prípadne stanoviť ďalšie kritériá pre posúdenie každého prípadu. V konaní však nebolo preukázané nič, čo by oprávňovalo súd rozhodnúť o priznaní akéhokolvek finančného zadosťučinenia. Súd prvej inštancie konštatuje spôsobenie nejakých následkov (v korelácii s výškou finančného zadosťučinenia) bez toho, aby mal tieto skutočnosti relevantne dokázané. Hoci sa v rozsudku uvádza, že žalobkyňa mala byť vystavená psychickému vypätiu zo strany žalovaného (poukazuje na bod 14 odôvodnenia), nie je zrejmé, z akého dôkazu súd takéto závery vyvodzuje. V konaní nebol predsa ani len vykonaný výsluch žalobcu. Nakoľko nebola preukázaná žiadna oprávnená skutočnosť, ktorá by zdôvodnila výšku priznaného nároku a ani jeho právny základ, navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť a priznať mu právo na náhradu trov právneho zastúpenia aj za odvolacie konanie.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 až § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a odvolanie žalovaného nedôvodné.

7. Odvolací súd si osvojuje závery súdu prvej inštancie a na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami doplní nižšie uvedené.

8. Žalovaný namieta, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, náležitý právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa

porušíteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušíteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušíteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

11. K právnej otázke, či postačuje hrozba vzniku ujmy postihom mzdy odvolací súd dáva do pozornosti rozhodnutie rovnako zo sféry mimosúdneho vymáhania pohľadávky „Za osobitne dôležité pritom treba uviesť a čo sa v aplikačnej praxi nie ojedinele podceňuje, že unijné právo predpokladá ochranu už pri hrozbe vzniku ujmy; teda nie až keď ujma vznikne... Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 527/2002 Z.z. nevyplýva taká povinnosť záložnému veriteľovi, aby jej splnením mohlo byť garantované, že nevymôže (tzv. mimosúdne) aj plnenie z neprijateľnej podmienky. Napríklad niet povinnosti veriteľa špecifikovať pohľadávku, a tak dostatočne transparentne garantovať, že sa dražba „nedotkne“ plnenia z neprijateľnej zmluvnej podmienky KS v Prešove vo veci 6Co 111/2015. (porov, tiež rozsudok SD EÚ C-377/14 „Ustanovenia smernice 93/13 sa majú vykladať v tom zmysle, že na účely posúdenia, či je výška odškodnenia v zmysle bodu 1 písm. e) prílohy tejto smernice požadovaného od spotrebiteľa, ktorý si neplní svoje záväzky, neprimeraná, je potrebné hodnotiť kumulatívny účinok všetkých sankčných podmienok v predmetnej zmluve bez ohľadu na to, či veriteľ skutočne trvá na ich plnej úhrade a že vnútroštátne súdy prípadne musia na základe článku 6 ods. 1 uvedenej smernice vyvodiť všetky dôsledky zo zistenia, že niektoré podmienky sú nekalé, a vylúčiť všetky podmienky uznané za nekalé, aby sa ubezpečili, že pre spotrebiteľa nebudú záväzné.

12. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci"). A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

13. Žalobkyňa si voči žalovanému úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, a to osobitným konaním na Okresnom súde Prešov, ktorý rozsudkom zo dňa 04.02.2015 č. k. 11C/169/2014-29 určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy dlžníka č. XXXXXXXXXXX, uzavretá medzi stranami dňa 03.05.2013 je neplatná, a to aj v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.05.2016 č. k. 8Co/107/2015-72, ktorým bol vyššie uvedený rozsudok potvrdený. Z toho dôvodu má žalobkyňa podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného.

14. Z odôvodnenia rozhodnutia Okresného súdu v Prešove sp. zn. 11C/169/2014 zo dňa 04.02.2015 vyplýva, že žalobkyňa nemala skutočnú vôľu uzavrieť Dohodu o zrážkach zo mzdy. Absentuje u nej zhoda jej vôle s prejavom pri tomto právnom úkone, a preto pre nedostatok vážnosti v zmysle § 37 ods. 1 OZ je napadnutá dohoda absolútne neplatným právnym úkonom. Navyše Dohoda o zrážkach zo mzdy je neurčitá, nie je v nej vymedzená pohľadávka žalovaného určito a tiež v nej nie je platiteľ mzdy náležite identifikovaný. V prípade predmetnej dohody v čase jej uzavretia navyše ešte neexistovala splatná pohľadávka žalovaného, ktorá tiež nie je v dohode vymedzená určito. Určitá je len suma poskytnutého úveru (510,- eur), avšak predmetom dohody je aj nekonkretizované (!) príslušenstvo pohľadávky a dokonca aj náklady, ktoré by vznikli žalovanému pri vymáhaní pohľadávky a ďalšie prípadné pohľadávky a zmluvné pokuty. Takto vymedzený predmet Dohody o zrážkach zo mzdy rozhodne nenapĺňa atribút určitosti, a preto aj z toho dôvodu spôsobuje neplatnosť Dohody o zrážkach zo mzdy. Dôkazom tohto záveru je aj skutočnosť, že žalovaný požiadal zamestnávateľa žalobkyne o výkon zrážok zo mzdy pre pohľadávku vo výške 1.120,67 eur. Navyše v úverovej zmluve chýbajú obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), j), k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Možno teda uzavrieť, že úver poskytnutý žalobkyňi sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá sa nevzťahuje len na istinu úveru, je preto v rozpore so zákonom (§ 39 OZ), keďže zabezpečuje aj neexistujúcu pohľadávku, a preto aj z toho dôvodu je neplatná.

15. Odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadostučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu. Pokiaľ však žalovaný poukazuje na skutočnosť, že nebolo preukázané v konaní pred súdom prvej inštancie vydanie rozhodnutia medzi stranami sporu, ktoré predstavuje rozhodnutie o porušení povinností žalovaného a z rozsudku nevyplyva ani porušenie, ktorej povinnosti mal súd preukázané a čím, takáto námietka nemôže obstáť vzhľadom na vyššie uvedené a rovnako neobstojí ani námietka ohľadne neoznačenia žiadnej právnej normy a povinnosti žalovaného, ktorá mala byť porušená.

16. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadostučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu. V danom prípade však to bol práve žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou a predostrel žalobkyňi formulárovú zmluvu obsahujúcu neprijateľnú podmienku a následne sa domáhal realizácie neplatnej Dohody o zrážkach zo mzdy. Navyše konanie žalovaného posúdil súd prvej inštancie v konaní 11C/169/2014 ako nekalé obchodné praktiky, ak žalovaný poskytol žalobkyňi ako spotrebiteľovi úver s dohodnutým úrokom 70,03 % ročne (!), pričom priemerná úroková sadzba pri obdobných úrokoch so splatnosťou od 1 do 5 rokov poskytovaných bankami v máji 2013 činila len 15,96 % ročne. Uzavrel, že pokiaľ je úverová zmluva alebo jej časť neplatná, neplatná je aj Dohoda o zrážkach zo mzdy. Žalovaným požadovaný úrok z úveru 70,03 % ročne zjavne spôsobil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Taktiež v uvádzanom rozsudku v konaní 11C/6/2014 bolo skonštatované, že v úverovej zmluve chýbajú obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), j), k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v platnom znení.

17. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na závažné a viacnásobné porušenie práv žalobkyne zo strany žalobcu, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadostučinenia plne dôvodné.

18. Nemôže preto obstáť námietka žalovaného, že v konaní nebolo preukázané nič, čo by oprávňovalo súd rozhodnúť o priznaní akéhokoľvek finančného zadostučinenia. Takéto konštatovania žalovaného považuje odvolací súd za formalistické a nemajúce oporu tak vo vykonanom dokazovaní, ako aj v odôvodnení napadnutého rozsudku. Je nepochybné, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojich práv vyplývajúcich z predpisov o ochrane spotrebiteľa, a preto je daný právny základ finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.

19. Pri určení výšky priznaného finančného zadostučinenia súd prvej inštancie taktiež nepochybil a odvolací súd sa s priznanou výškou stotožnil, majúci za to, že táto zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadostučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako žalobkyňi poskytnutú satisfakciu ako spotrebiteľke a tiež ako odmenu pre žalobkyňu ako spotrebiteľku, ktorá privodila vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky, ako opatreniam dohľadných orgánov, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadostučinenie má tiež odradiť žalovaného ako dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanom, aby sa nedopúšťal

recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov (k recidíve žalovaného porovnaj rozsudky KS v Prešove, č.k. 1Co/4/2017-73 zo dňa 28.06.2017 a č.k. 3Co/55/2017-197 zo dňa 12.09.2017, ako aj č.k. 19Co/25/2017-72 zo dňa 16.03.2017).

20. Ak ide o otázku, akú povinnosť žalovaný porušil, tak ide o povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou. Extrémne vysoké úroky a používanie neprijateľných poplatkov je v demokratickej spoločnosti neakceptovateľné. Poplatky navyše skresľujú skutočnú výšku pôžičky. Do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. i) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Tiež Rozsudok OS Trenčín z 24.5.2017 č.k. 23C/207/2016-48 „V zmysle tohto rozsudku sa celkovou výškou úveru myslí suma, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené (rozsudok OS Trenčín z 24.5.2017 č.k. 23C/207/2016-48)“

21. Tvrdenie žalovaného v odvolaní o tom, že v rozsudku sa uvádza, že žalobkyňa mala byť vystavená psychickému vypätiu zo strany žalovaného s poukazom na bod 14 odôvodnenia neobstojí, pretože v bode 14 napadnutého rozsudku sa pojednáva o trovách konania, a konštatovanie súdu prvej inštancie o prípadnom vystavení psychického vypätia zo strany žalovaného v napadnutom rozsudku absentuje. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný tým, že si vo vzťahu k žalobkyni uplatnil zrážky zo mzdy na základe neplatnej dohody, vyvolal u nej stav právnej neistoty, ktorý musela riešiť podanou žalobou. Taktiež tvrdenie žalovaného o tom, že „v konaní nebol ani len vykonaný výsluch žalobcu“ neobstojí vzhľadom na zápisnicu z pojednávania zo dňa 13.03.2017, kde žalobkyňa bola vo veci riadne vypočutá.

22. S poukazom na uvedené a tiež na skutočnosť, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel, jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam, odvolací súd považoval všetky odvolacie námietky žalovaného za nedôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

23. O trovách konania rozhodol odvolací súd postupom podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní neúspešnému žalovanému, ako ani úspešnej žalobkyni, ktorej v odvolacom konaní žiadne trovy konania nevznikli, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

24. Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Prešove v pomer hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).